

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 22673/2024
19.02.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Радославе Мађаров и Весне Станковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., Република ..., чији је пуномоћник Саша Филиповић, адвокат из ..., против тужених ББ и ВВ, обоје из ..., чији је пуномоћник Сања Мандарић, адвокат из ..., ради раскида уговора о доживотном издржавању, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2130/23 од 16.05.2024. године, у седници одржаној 19.02.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2130/23 од 16.05.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2130/23 од 16.05.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужених за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Аранђеловцу П 940/21 од 21.02.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се раскине уговор о доживотном издржавању ОПУ број 364-2020 од 29.04.2020. године сачињеном код јавног бележника Ивана Петровића, закљученим између пок. ГГ, као примаоца издржавања и тужених, као даваоца издржавања. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженима солидарно накнади трошкове поступка у износу од 156.006,00 динара са законском затезном каматом почев од дана када се стекну услови за извршност пресуде до исплате. Ставом четвртим изреке, ослобођени су тужени обавезе плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2130/23 од 16.05.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. Закона о парничном поступку).

Тужени су поднели одговор на ревизију, захтевајући накнаду трошкова.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 18/20), у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. Наиме, предмет тражене правне заштите је раскид уговора о доживотном издржавању, а правноснажном пресудом је тужбени захтев одбијен, као неоснован. О овом праву тужиоца, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, као у овој правној ствари, у ситуацији, када нису испуњени услови за раскид уговора о доживотном издржавању, а поштујући правила о одлучивању у границама постављених захтева из члана 3. став 1. Закона о парничном поступку, да судови не одлуче о ништавости уговора о доживотном издржавању, јер такав тужбени захтев и није постављен. Имајући у виду наведено не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, при чему тужилац ревизијом не указује на постојање супротних одлука у истој или сличној чињенично правној ситуацији. Поред тога, наводима ревизије оспорава се и утврђено чињенично стање, што у поступку по ревизији није дозвољено по члану 407. став 2. Закона о парничном поступку, нити представља разлог за изјављивање посебне ревизије у складу са одредбом члана 404. Закона о парничном поступку.

На основу изнетог, применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради раскида уговора о доживотном издржавању поднета је 24.05.2021. године. У тужби је означена вредност предмета спора на 2.700.600,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретној правној ствари ради о имовинско-правном спору у коме се тужбени захтев односи на неновчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да ревизија није дозвољена, применом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу изнетог, применом члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Врховни суд је одбио захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију, с обзиром да нису били нужни за вођење ове парнице, у смислу члана 154. став 1. Закона о парничном поступку, због чега је у смислу одредбе члана 165. став 1. Закона о парничном поступку одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**